

Arrest

nr. 215 190 van 15 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91A
1785 MERCHTEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Caracas. Tot eind 2011 woonde u in Caracas, u verhuisde vervolgens naar de stad El Tigre in de staat Anzoategui waar u vijf à zes jaar woonde. U keerde begin 2017 terug naar Caracas om er aan de universiteit te studeren.

Op 17 september 2017 reisde u naar de Dominicaanse Republiek om er een plaats en medicijnen te vinden voor uw moeder die nierdialyse nodig had. U bleef er twee maanden, tot u bericht kreeg dat de medische toestand van uw moeder terminaal bleek en u terugkeerde naar Venezuela. Uw moeder overleed aan nierfalen. Op 10 januari trok u met uw vader even naar Portugal om er uw grootmoeder te bezoeken die 103 jaar oud is. Omdat uw vader niet tegen de koude kon in Portugal gingen jullie terug naar Venezuela.

Op 29 oktober 2018 vertrok u opnieuw uit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek waar u ongeveer een maand verbleef. U reisde op 29 november 2018 samen met uw zus L.T.T.D.J. (...) (O.V. X) en haar partner G.O.D. (...) (O.V. X) door naar België en op 30 november 2018 diende u aan de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart dat u niet kunt terugkeren naar Venezuela omdat u er geen toekomst kunt opbouwen, niet kunt studeren, geen medicatie zou kunnen krijgen indien u ziek zou worden en omdat u de algemene criminaliteit vreest. Zo bent u reeds vijf of zes keer beroofd op straat.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele krantenartikelen neer over de economische en veiligheidssituatie in Venezuela. De Belgische politie hield uw Venezolaans paspoort in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U trachtte namelijk in eerste instantie de autoriteiten te misleiden door te stellen dat u in België was om toeristische doeleinden, om Brussel en Brugge te bezoeken (verklaring federale politie d.d. 30/11/2018). Pas nadat de politie u confronteerde met het feit dat uw hotelreservatie geannuleerd was en de vaststelling dat u noch toeristische documentatie noch enige kennis had van Brussel en Brugge, gaf u aan een verzoek om internationale bescherming in te willen dienen (verklaring federale politie).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalt aan dat er in Venezuela geen vrije meningsuiting is en u niet slecht mag praten over de regering op straat (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20/12/2018, p. 8). Ook vraagt u bescherming aan omdat u niet verder kon studeren op de universiteit. Privéuniversiteiten zijn heel duur en openbare universiteiten verplichten hun studenten deel te nemen aan manifestaties die de regering steunen. (CGVS, p. 9). Ook verklaart u een of tweemaal deel te hebben genomen aan een mars tegen de regering begin 2017. U verklaart echter uitdrukkelijk dat u nooit politieke activiteiten uitvoerde (CGVS, p. 7) en geen lid was van een politieke partij (CGVS, p. 8). Ook bent u nooit in de problemen gekomen naar aanleiding van uw deelname aan die een of twee betogingen (CGVS, p. 8). Het feit dat u op straat niet slecht mag praten over de regering en het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om zich niet in te schrijven aan de universiteit is onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw een of twee deelnames aan betogingen kan evenmin bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. Zo verklaart u begin januari 2018 naar Portugal te zijn gereisd samen met uw vader om er uw grootmoeder te bezoeken (CGVS, p. 7). U haalt aan er geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, maar er na twee maanden en een half te hebben verbleven, te zijn teruggekeerd naar Venezuela omdat uw vader het Portugese klimaat te koud vond (CGVS, p. 7). De vaststelling dat u op dat moment, in een Europees land, geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend omdat uw vader het er te koud vond, relativiseert op ernstige mate uw vrees dat u zich niet politiek kunt uiten op straat.

U maakt aldus niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het

lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart dat u er geen toekomst kunt opbouwen, niet kunt studeren omdat het te duur is en geen medicatie zou kunnen bekomen indien u ziek wordt (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat u beantwoordt aan bovenstaande vereiste van ernstige humanitaire omstandigheden of socioeconomische behandelingen van uitzonderlijke aard. U heeft na uw middelbare studies een tijd aan de universiteit in Caracas gestudeerd en woonde er samen met uw vriendin M.L. (...) (CGVS, p. 3), die nog steeds in Venezuela woont (CGVS, p. 11), waardoor verwacht mag worden dat u vertrouwd bent met de stad. Uw broer werkt als taxichauffeur in Caracas (CGVS, p. 5), uw oom in Caracas is op pensioen (CGVS, p. 6), uw tante werkt ook in Caracas (CGVS, p. 6) en u verklaart over deze laatste twee uitdrukkelijk dat zij elk een eigen huis hebben en u wel wat zouden helpen (CGVS, p. 10), al vreest u dat u ook zelf zou moeten werken om in uw onderhoud te voorzien en dit misschien niet zou volstaan (CGVS, p. 10). U heeft verder ook nog een broer in de Dominicaanse Republiek die geld opstuurt naar uw vader (CGVS, p. 5). Uit niets blijkt dat u van deze personen geen hulp zou krijgen bij terugkeer naar Venezuela. Ook uw reis naar Portugal samen met uw vader en nadien jullie terugkeer naar Venezuela in januari 2018 (CGVS, p. 7) is een ernstige aanwijzing dat u uit een kapitaalkrachtigere familie komt en aldus kunt voorzien in uw basisbehoeften in Venezuela. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Dit blijkt tevens uit de voorbeelden die u aanhaalt waarbij u het slachtoffer werd van enkele diefstallen (CGVS, p. 9). U kwam er ongeschonden uit en erkent dat dit met iedereen gebeurt in Venezuela en u geen grotere kans loopt hierop (CGVS, p. 9). Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op beroving door criminele bendes, omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Het betreffen hier bovendien louter crimineel gemeenschappelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Het CGVS erkent bovendien dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw paspoort, door de Belgische politie ingehouden, zegt enkel iets over uw identiteit die niet ter discussie staat in.

De krantenartikelen die u neerlegt, verduidelijken weliswaar de algemene situatie van Venezuela, waarmee reeds rekening werd gehouden in deze beslissing, maar bevatten geen persoonlijke elementen die bovenstaande beoordeling wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de:

“• Schending artikel 3 EVRM

Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;

- Schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag van Genève;*
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel*
- Schending van het non – refoulementsbeginsel”.*

Zij verwijst naar de vluchtelingdefinitie in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en past de elementen uit deze definitie toe op haar problemen en situatie. Zij stelt dat zij weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat zij geen andere keuze had dan haar land van herkomst te verlaten en dat verweerder uitgaat van de verkeerde veronderstellingen. Tevens stelt zij dat zij tijdens haar gehoor haar redelijke vrees heeft aangetoond aan de hand van verschillende elementen.

Verzoekster volhardt in de asielmotieven zoals zij deze uiteenzette bij het CGVS. Zij vreest oprecht voor haar leven in haar land van herkomst en meent weldegelijk in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster vervolgt:

“Verweerder faalt in haar motiveringsplicht en de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1/ Te meer aangezien verzoekster leefde in een zeer onveilig land. Verweerder kan hier niet blind voor zijn nu dit land dagelijks in de media komt. Zij is verschillende keren overvallen geweest en beroofd van haar bezittingen. Zij is een zeer jonge vrouw en kan zich niet zomaar verzetten tegen criminelen. Dit had ongetwijfeld tot haar dood geleid. Verzoekster heeft dit duidelijk uitgelegd aan verwerende partij (pagina 9 en 10 van de notities van het persoonlijk onderhoud).

Doch kan hierover niks worden teruggevonden in de bestreden beslissing. Dus kan er worden vanuit gegaan dat verweerder hier ook geen twijfels over uit.

Te meer is het dan ook een flagrante schending van artikel 3 EVRM en minstens de motiveringsplicht door deze verklaringen niet te onderzoeken en de toetsen aan de huidige politieke situatie in het land van oorsprong.

2/ Verweerder houdt ook geen rekening met de huidige problematiek omtrent het verlenen en verlengen van een paspoort en andere identiteitsdocumenten. (voorbeeld <https://nos.nl/artikel/2249124-buurlanden-venezuela-ook-vluchtelingen-met-verloopenpaspoort-welkom.html>) (...) In de hypothese dat verzoekster zou terugkeren, is er geen enkele zekerheid dat zij haar paspoort of andere identiteitsdocumenten nog zal kunnen gebruiken. Zeker voor terugkeerders vormt dit een groot probleem. De migratiepolitie in Venezuela neemt de paspoorten van hen af en vernietigt ze, waardoor de Venezolanen helemaal niet meer kunnen bewegen, laat staan verhuizen. Verweerder zwijgt hierover in alle talen.

Verweerder maakt in haar beslissing een zeer beperkte samenvatting van de verklaringen van verzoekster, dewelke zij aflegde tijdens haar gehoor voor het CGVS.”

Inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoekster dat haar identiteit en haar herkomst niet worden betwist.

Vervolgens geeft zij een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de beoordeling en de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en verwijst zij verweerder dat dit niet grondig werd onderzocht en hierover niet wordt gemotiveerd.

Verzoekster vervolgt:

"Nochtans maakt het UNHCR zich grote zorgen over de situatie in Venezuela en roept zij alle landen op tot het nemen van de nodige maatregelen ten aanzien van de Venezolanen.

Verzoekster verwijst naar een analyse van de Verenigde Naties : "the researcher" (volume 13 issue 2 - oktober 2018, pagina 32)

UNHCR schrijft in zijn nota dat er een opmerkelijke uitstroom is van Venezolaanse onderdanen naar het buitenland. UNHCR roept de Staten daarbij op om de Venezolanen te willen ontvangen, minstens tijdelijk. Zij stelt zich daarbij kandidaat om tot constructieve oplossingen te komen waarbij de Conventie 1951 in al zijn facetten kan worden gewaarborgd (https://www.refworld.org/country,.../VEN_5bc9d3147,0.html)

"Guidance note on the outflow of Venezuelans" :

In zijn oorspronkelijk rapport van maart 2018, verwees UNHCR reeds naar deze problematiek en roept zij de ontvangende Staten op om de Venezolanen toch een aantal minimale rechten te garanderen. Zoals legaliteit, toegankelijkheid, toegang tot de basisrechten maar belangrijk een recht van niet terugkeer. (<https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>)

Dienvolgens dient de bestreden beslissing minstens vernietigd te worden.

Het terugsturen van verzoekende partij zal, gelet op deze inhoud een flagrante schending van de mensenrechten, alsook het non - refoulementsbeginnsel inhouden."

Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Pagina 32 - The Researcher UNHCR volume 13 issue 2 - oktober 2018

4. Guidance note on the outflow of Venezuelans".

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien wat verzoekster heden tracht te bereiken of aan te tonen met haar betoog omtrent de toepassing van het intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Van zulk intern vestigingsalternatief is in de bestreden beslissing immers geheel geen sprake en verweerder past voormeld artikel niet toe.

3.4. Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U trachtte namelijk in eerste instantie de autoriteiten te misleiden door te stellen dat u in België was om toeristische doeleinden, om Brussel en Brugge te bezoeken (verklaring federale politie d.d. 30/11/2018). Pas nadat de politie u confronteerde met het feit dat uw hotelreservatie geannuleerd was en de vaststelling dat u noch toeristische documentatie noch enige kennis had van Brussel en Brugge, gaf u aan een verzoek om internationale bescherming in te willen dienen (verklaring federale politie)."

Derhalve worden de voormelde motieven geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven deze onverminderd overeind.

3.5. Inzake de vluchtmotieven die verzoekster reeds eerder ten berde bracht, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gemotiveerd als volgt:

"U haalt aan dat er in Venezuela geen vrije meningsuiting is en u niet slecht mag praten over de regering op straat (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 20/12/2018, p. 8). Ook vraagt u bescherming aan omdat u niet verder kon studeren op de universiteit. Privéuniversiteiten zijn heel duur en openbare universiteiten verplichten hun studenten deel te nemen aan manifestaties die de regering steunen. (CGVS, p. 9). Ook verklaart u een of tweemaal deel te hebben genomen aan een mars tegen de regering begin 2017. U verklaart echter uitdrukkelijk dat u nooit politieke activiteiten uitvoerde (CGVS, p. 7) en geen lid was van een politieke partij (CGVS, p. 8). Ook bent u nooit in de problemen gekomen naar aanleiding van uw deelname aan die een of twee betogingen (CGVS, p. 8). Het feit dat u op straat niet slecht mag praten over de regering en het feit dat u als gevolg van uw bewuste keuze om zich niet in te schrijven aan de universiteit is onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw een of twee deelnames aan betogingen kan evenmin bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. Zo verklaart u begin januari 2018 naar Portugal te zijn gereisd samen met uw vader om er uw grootmoeder te bezoeken (CGVS, p. 7). U haalt aan er geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, maar er na twee maanden en een half te hebben verbleven, te zijn teruggekeerd naar Venezuela omdat uw vader het Portugese klimaat te koud vond (CGVS, p. 7). De vaststelling dat u op dat moment, in een Europees land, geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend omdat uw vader het er te koud vond, relativeert op ernstige mate uw vrees dat u zich niet politiek kunt uiten op straat."

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster ter weerlegging van de voorgaande motieven niet één concreet en dienstig argument aanvoert. Zij laat deze motieven volledig onverlet. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet weerlegt of betwist, onverminderd gehandhaafd.

3.6. Verzoekster werpt in het onderhavig verzoekschrift wel op dat het niet zeker zou zijn dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst haar paspoort en identiteitsdocumenten nog zal kunnen gebruiken.

Uit de informatie waarnaar verzoekster verwijst, kan zulks echter hoegenaamd niet worden afgeleid. Verzoekster beschikt blijkens de stukken van het dossier over een geldig paspoort en een identiteitskaart (administratief dossier, verklaring DVZ, nr. 23; map 'documenten'). Zij toont geenszins aan dat of op welke wijze de bijgebrachte informatie, die handelt over moeilijkheden voor Venezolanen met een verlopen paspoort om hun paspoort te verlengen en hun land op legale wijze te verlaten, op haar van toepassing zou (kunnen) zijn. In tegenstelling met wat verzoekster beweert, blijkt uit deze informatie verder in het geheel niet dat de Venezolaanse autoriteiten paspoorten van personen die terugkeren zouden in beslag nemen en vernietigen. Het tegendeel blijkt bovendien duidelijk uit de stukken van het dossier nu de autoriteiten dit klaarblijkelijk niet deden wanneer verzoekster in 2017 haar land in en uit reisde, dit ook niet deden wanneer zij in 2018 vanuit Portugal terugkeerde naar Venezuela en zij dit evenmin deden wanneer verzoekster nadien, eind oktober 2018, Venezuela ongestoord weer verliet.

Verzoekster toont hoe dan ook niet concreet aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst in de onmogelijkheid zou worden gesteld om gebruik te maken van haar identiteitsdocumenten.

Zij kan om dit aan te tonen bezwaarlijk volstaan met de algemene, blijkens het voorgaande ongefundeerde bewering dat het niet zeker zou zijn dat zij haar paspoort en haar andere identiteitsdocumenten bij een terugkeer nog zou kunnen gebruiken.

3.7. Omtrent de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart dat u er geen toekomst kunt opbouwen, niet kunt studeren omdat het te duur is en geen medicatie zou kunnen bekomen indien u ziek wordt (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat u beantwoordt aan bovenstaande vereiste van ernstige humanitaire omstandigheden of socioeconomische behandelingen van uitzonderlijke aard. U heeft na uw middelbare studies een tijd aan de universiteit in Caracas gestudeerd en woonde er samen met uw vriendin M.L. (...) (CGVS, p. 3), die nog steeds in Venezuela woont (CGVS, p. 11), waardoor verwacht mag worden dat u vertrouwd bent met de stad. Uw broer werkt als taxichauffeur in Caracas (CGVS, p. 5), uw oom in Caracas is op pensioen (CGVS, p. 6), uw tante werkt ook in Caracas (CGVS, p. 6) en u verklaart over deze laatste twee uitdrukkelijk dat zij elk een eigen huis hebben en u wel wat zouden helpen (CGVS, p. 10), al vreest u dat u ook zelf zou moeten werken om in uw onderhoud te voorzien en dit misschien niet zou volstaan (CGVS, p. 10). U heeft verder ook nog een broer in de Dominicaanse Republiek die geld opstuurt naar uw vader (CGVS, p. 5). Uit niets blijkt dat u van deze personen geen hulp zou krijgen bij terugkeer naar Venezuela. Ook uw reis naar Portugal samen met uw vader en nadien jullie terugkeer naar Venezuela in januari 2018 (CGVS, p. 7) is een ernstige aanwijzing dat u uit een kapitaalkrachtigere familie komt en aldus kunt voorzien in uw basisbehoeften in Venezuela. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Dit blijkt tevens uit de voorbeelden die u aanhaalt waarbij u het slachtoffer werd van enkele diefstallen (CGVS, p. 9). U kwam er ongeschonden uit en erkent dat dit met iedereen gebeurt in Venezuela en u geen grotere kans loopt hierop (CGVS, p. 9). Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u bij terugkeer een verhoogd risico zou lopen op beroving door criminele bendes, omwille van die gebeurtenissen in het verleden. Het betreffen hier bovendien louter crimineel gemeenrechtelijke feiten die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Het CGVS erkent bovendien dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar zij poneert dat met haar verklaringen over de overvallen waarvan zij in het verleden slachtoffer werd geen rekening zou zijn gehouden, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskennis vormt van de voormelde motieven en dat zij hiermee aan deze motieven geenszins afbreuk doet.

De “*Guidance Note on the Outflow of Venezuelans*” van UNHCR van maart 2018 betreft een niet-bindend document. Dit document gaat verder slechts op bijzonder algemene wijze in op de situatie in Venezuela en formuleert voor het overige een aantal aanbevelingen. Daarbij wordt niet aangegeven dat elke Venezolaan die zijn land verlaat nood heeft aan internationale bescherming. Bovendien wordt in het document duidelijk gesteld dat eerlijke en efficiënte asielsystemen het nodige veiligheidsnet bieden om te verzekeren dat individuen die nood hebben aan internationale bescherming als dusdanig worden erkend en op deze wijze worden beschermd tegen refoulement. Verder wordt hierin aanbevolen dat bij beslissingen over verzoeken om internationale bescherming rekening moet worden gehouden met relevante, betrouwbare en recente landeninformatie. Dit is *in casu* geschied. De voormelde motivering inzake de situatie in Venezuela vindt daarbij genoegzaam steun in de COI Focus van 20 april 2018 die in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier is opgenomen. Verzoekster brengt geen informatie bij die aan deze landeninformatie afbreuk zou kunnen doen of die anderszins toelaat te besluiten tot het bestaan van een concrete en individuele nood aan internationale bescherming in haar hoofde ten gevolge van de situatie in Venezuela.

3.8. De door verzoekster neergelegde documenten en stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT